

V spomin

Črtomir Rojnik – Črt

1949-2021

Dragi Črt, odšel si ne da bi se poslovil od prijateljev s katerimi si delil radost in tegobe tega sveta. Imel si kopico zdravstvenih težav, pa si jih uspel premagati. To zadnjo bitko si na našo veliko žalost izgubil. Si pa poskrbel, da smo začeli podoživljati skupne trenutke, ki smo jih preživel skupaj. Ni jih bilo malo!

Najino poznanstvo sega tja v šestdeseta leta, ko sva se srečala v modelarski delavnici na Mariborski cesti. Naj povem, da sva rojena istega leta, le da si ti kak mesec mlajši. V modelarsko delavnico so zahajali: Miro, Ferenc, Rudl, Zazi, Marko, Debelinko, Janez... in še mnogo drugih je bilo. Bili smo zelo povezani, tako da je zanimanje za modelarstvo preraslo v pravo prijateljstvo. Skoraj nihče ne ve, da smo te klicali Kosigin, ker si nosil enako frizuro kot ruski zunanji minister. Miro in Ferenc, oba pilota Aerokluba Celje, sta bila naša mentorja, čeprav nekoliko starejša, sta nas uspešno vodila. Poslušali smo tudi njuna predavanja iz aerodinamike, tako da smo bili seznanjeni zakaj model sploh leti. Če me spomin ne vara, nihče od nas ni postal odvisnik od nikotina in ne od alkohola. Držali smo skupaj in uživali v izdelovanju letalskih modelov.

Jadralne modele smo spuščali na celjskem letališču in razumska naslednja naša pot je bila, da postanemo »resni člani celjskega kluba«. Maks Arbeiter se je odločil, da nas bo izšolal za jadralne pilote. Bila sva stara štirinajst let in nekaj mesecev, ko sva prvič sedla v jadrarno letalo Libis-17. Marko in Drago sta bila kako leto starejša. Za šolanje smo uporabljali vitel, ki smo si ga sposodili od mariborskega kluba. Za malico smo vsak dan pojedli kilo kruha, ki smo ga mazali s pašteto. Za pijačo pa koristili vodo iz štepiha. Kasneje smo ugotovili, da za pitje ni bila najbolj primerna. Vitel je imel samo eno pletenico, zato je šolanje za današnje razmere potekalo počasi, pa tudi traktor je bil na koncu svojih moči. Bili smo generacija, ki je prve samostojne lete opravila z vleko na vitel. Višine je bilo ravno prav za en dober šolski krog. Uspešno smo končali šolanje in naslednje leto, tudi jadrani s pomočjo vleka svojega Herkulesa, ki je imel dovolj moči, da nas je dvignil precej višje. V šali te je Marko rad podražil z raztrganimi letnimi hlačami. Dogodek bi se lahko bolj slabo končal, kot le z neuporabnimi hlačami.

Vsa gimnazijska leta je bil glavni odmor naš. Skupaj z Markom in Mirom smo se družili in delali načrte, kaj vse še moramo v letalstvu doživeti. In smo res! Vsak od nas je v letalstvu naredil uspešno kariero. Dve leti po jadralnem šolanju, sva dobila priložnost, da v Moškanjih opraviva šolanje za motornega pilota. Po mesecu šolanja, sva se v klub vrnila z letalsko knjižico v kateri je bilo potrdilo, da sva izšolana. Licenco športnega pilota sva opravila na letalu PO-2. Zanimiva dogodivščina leteti motorno letalo brez kabine in brez zavor. Pa je vseeno šlo! Malo pred iztekom življenjske dobe Matajurja KB-6 sva »laširala« tudi tega. Z njim sva po bivši skupni domovini metala reklamne letake za tovarno Emo.

Pikniki na letališču si se včasih zavlekli pozno v noč. Najini domovanji je ločila glavna ulica, tako da mam, ki jo je najbolj zaskrbelo, da sina ni doma, ni imela daleč. Potrkala je in vprašala: «Je vaš doma?» Negativen odgovor jo je pomiril. Je pa res, da smo imeli dogovor, da mora eden poskrbeti za ostala dva. Modelarska delavnica je bila odlična priložnost za umiritev situacije.

Velik dogodek se zgodil leta 1973, ko sta z Markom Klinarjem v paru opravila let z jadralnim letalom od Uršlje do Vršca. Še isto leto sta dosegla tudi diamatno višino in tako kompletirala zlato «C» značko s tremi diamanti. Tistega leta, ko sta vidva pristala v Vršču, sem jaz na istem letališču služil vojaški rok. Dobil sem prost izhod in skupaj smo odšli v mesto, da proslavimo dosežek. Moj sklep, da ponovim vajin let, se je zgodil naslednje leto. Ista razdalja, isti cilj! To razdaljo je isti dan preletel tudi Miro. Naslednji dan si s Piperjem pristal v Vršču z namenom, da Mira v aerovleku pripelješ domov. Mene je vlekel upravnik Ivek s Ptuja.

Študijska leta je vsak doživel po svoje. Ti si bil uspešen in postal diplomirani inženir elektro stroke. Po tvoji zaslugi so se v Sloveniji začele pojavljati radijske postaje. Kupovali smo Dittlove radijske postaje in jih vgrajevali v jadralna letala. Zamenjal si nekaj celjskih podjetij in na koncu ustanovil uspešno podjetje za izdelavo elektronskih inštrumentov za jadralna letala. Bili smo ponosni, da imamo prijatelja, ki svoje izdelke preizkuša v klubskih jadralnih letalih. Tvoje podjetje LX navigation je bilo eno največjih in najbolj znanih proizvajalcev navigacijskih naprav za jadralna letala na svetu. Ivo Boscarol je dejal, da si eden od podjetnikov, ki so v svoji tržni niši prodrli v najožji svetovni vrh, a so vseeno v Sloveniji skoraj neznani.

Še pred kratkim sem te srečal na letališču, ko si z aluminijasto palico hitel proti pisti. Bil si zaposlen z oznakami pristajalno-vzletne steze. Mesec dni prej si preizkušal baterijske luči za nočno oznako piste. Bil si že nekaj časa v pokoju, pa ti tvoj nemiren ustvarjalni duh ni dal mira. Vedno si imel nekaj idej v glavi in z njimi si bil tako zaposlen, da si dajal občutek, da te okolica ne zanima. »Čez zimo si moram najti neko zaposlitev« si mi dejal, »zimski čas me ubija!« Res je! Tudi meni turobnost ne ugaja. Vmes je posegla še koronska kriza, ki nam je onemogočila druženje v Rudlovem moškem brlogu. Na zadnjem, še predkoronskim druženjem, si bil izredno zgovoren. Kasneje si priznal, da se že dolgo nisi imel tako lepo. Ponovitev ni več mogoča!

Črt pogrešali te bomo! Počivaj v miru!

S težkim srcem se poslavljam,

Peter Karner